

forsvarsforslag, et Forslag, der gaar ud paa at sætte Landet i Stand til at opfylde alle sine Pligter overfor Udlandet i Tilfælde af Krig enten i vore Farvande eller paa vore Grænser, saaledes som disse Pligter ville blive krævet opfyldte fra Udlandets Side, og som en loyal og aaben Udenrigspolitik fra vor Side kræver det.

Det er os klart, at vi ikke til vort Forslag kunne vente at faa fuld Tilslutning fra alle Sider. Et Forslag af den Natur som det, der foreligger fra vor Side, vil naturligvis fra flere modtages med Utilfredshed, idet nogle ville finde, at det giver for lidt, andre maaske for meget. Men det er Ministeriets Overbevisning, at Forslaget, som det foreligger her, fra alle *deres* Side, som ønske og tro, at det er nødvendigt, at der under de nuværende Forhold gøres noget, gøres et Skridt fremad paa Forsvarsvæsenets Omraade, kan og bør der stemmes for.

Derfor skal jeg i dette Øjeblik indskrænke mig. Jeg tror, det er tilstrækkeligt til at karakterisere baade den nuværende Situation, Ministeriets Stilling til den og til det Forslag, der foreligger.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Jeg ønsker i Tilslutning til de Udtalelser, vi nys have hørt af den højtærede Konseilspræsident, at omtale enkelte af de mest fremspringende Ting, der foreligger for os gennem de stillede Ændringsforslag. Jeg skal ikke her til Indledning opholde mig ved en hel Del af Ændringsforslagene, som omfatte smaa, mindre væsentlige Ting, idet jeg gaar ud fra, at under denne Forhandling ville Interesserne ikke samle sig om, hvorvidt man skal have en halv Snes Underofficerer mere ved de forskellige Korps i Flaaden, hvorvidt man skal have flere Stamheste ved Rytteriet, flere udskrevne Rekrutter ved samme Vaaben eller flere udskrevne Rekrutter ved Feltartilleriet o. s. fr. Hvad jeg til Indledning vilde tale om, er, som jeg før nævuede, de mere fremspringende Punkter, hvorom Debatten formodentlig vil dreje sig.

Jeg skal da først nævne Spørgsmaalet om Tjenestetiden. Som Ordfører for Forslagene udtalte jeg mig derom baade ved 1ste og navnlig ved 2den Behandling saavel i forrige Samling som atter nu i denne Sommersamling. Jeg mente, vi fra vor Side maatte kræve nogen Nedgang i Tjenestetiden, og stillede ogsaa Forslag derom, som imidlertid ikke i Udvalget og ved dettes Konferencer med Ministeren fik

den Behandling, som var nødvendig for at komme til et endeligt Resultat. Uenigheden drejede sig i Udvalget og i Salen om andre Hovedspørgsmaal, hvilket gjorde, at dette Spørgsmaal ikke trængte sig i Forgrunden. Jeg udtalte som Ordfører, at det var vor Mening, at man kunde komme til nogen Indskrænkning i Tjenestetiden, men jeg anbefalede Varsomhed paa dette Omraade, for at Hæren ikke skulde lide Skade derved; thi det var ikke vor Mening, at Hæren i nogen Henseende skulde have en Uddannelse, som kunde gøre den, for ikke at tale om ubrugelig, endogsaa blot mindre brugelig; den skulde beholde sin fulde Brugelighed.

Det, der nu foreslaas fra min Side, og som jeg glæder mig over at have faaet mine Meningsfællers Tilslutning til, gaar ud paa nogen Indskrænkning i Tjenestetiden, i Dage, størst for de specielle Vaaben, mindst for Fodfolket, men saaledes, at jeg paa den Plads, jeg staar, kan se, at det i enhver Henseende er fuldt forsvarligt. Naar vi ville se paa Tallene — jeg skal blot nævne et Par —, se vi, at Indskrænkningen for Fodfolkets Vedkommende er ca. 50,000 Tjenestedage, for Livgarden 3,000, for Kystartilleriet 18,000 og for Ingeniørerne ca. 8,000. Det er ikke store Tal. Jeg skal ikke omtale de specielle Vaaben, thi med Hensyn til dem synes der at være Enighed fra alle de Grupper Side, som overhovedet have tiltraadt hele Hovedsagen. Men naar man ser paa Sagen for Infanteriets Vedkommende, tror jeg, man maa sige, at saaledes som Sagen nu foreligger her i Tinget til Vedtagelse, maa man se paa den i dens Helhed, og det er da saaledes, at der i den første Uddannelse foreslaas en Indskrænkning paa 15 Dage, nemlig en Nedsættelse af Tjenestedagenes Antal fra 180 til 165. Til Gængæld beholder man de 25 Dage for hver Genindkaldelse — ærede Medlemmer ville erindre, at ved anden Behandling vedtoges der en Nedsættelse paa 5 Dage for anden Genindkaldelse. Dernæst faa vi en Indkaldelse for Reservebataillonerne, en Indkaldelse, som er meget ønskelig; thi disse Reservebatailloner kunne ikke straks træde i Virksomhed ved Mobilisering, hvis Mandskabet ikke nogen Sinde har været indkaldt og i det hele taget har været opstillet i Batailloner og kender sine Befalingsmænd, og Befalingsmændene kende dem. Set som Helhed tror jeg, at alle, der ville, at vor Hær skal være ordentlig uddannet til at kunne tage sin Opgave op, kunne finde sig i denne